

reputāciju, jo prasītāju vārda, uzvārda un nosaukuma iekļaušana apstrīdētajos tiesību aktos esot nepamatoti nodarījuši kaitējumu to reputācijai Sīrijas sabiedrībā, to draugu lokā, reliģiskajā kopienā un to tirdzniecības partneru vidū.

Prasība, kas celta 2012. gada 25. jūlijā — *Plantavis* un *NEM/Komisija* un *EPNI*

(Lieta T-334/12)

(2012/C 311/11)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: *Plantavis GmbH* (Berlīne, Vācija) un *NEM, Verband mittelständischer europäischer Hersteller und Distributoren von Nahrungsergänzungsmitteln & Gesundheitsprodukten e.V.* (Laudert, Vācija) (pārstāvis — T. Büttner, advokāts)

Atbildētājas: Eiropas Komisija un Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestāde

Prasītāju prasījumi:

— atcelt Regulā (EK) Nr. 1924/2006⁽¹⁾ un Regulā (ES) Nr. 432/2012⁽²⁾, lasot kopā ar Eiropas Komisijas ES atļauto un neatļauto veselīguma norāžu reģistru, ietvertos aizliegumus

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatojumā prasītāji pirmām kārtām norāda, ka Eiropas likumdevējs neesot bijis kompetents pieņemt apstrīdētās regulas.

Otrkārt, tie apgalvo, ka Regulas Nr. 1924/2006 un Nr. 432/2012, kā arī ES pārtikas produktu uzturvērtības un veselīguma norāžu reģistrs prettiesiski ietekmē pamattiesības aizsargāto pārtikas ražošanas nozares tiesisko stāvokli, kā arī patērētāju un speciālistu tiesības uz informāciju. Šajā ziņā prasītāji īpaši norāda, ka apstrīdētajās regulās paredzētie uzturvērtības un veselīguma norāžu aizliegumi ir nesamērīgi. Īpaši tas esot attiecināms uz aizliegumu izmantot faktiski atbilstošas ar uzturvērtību un veselīgumu saistītas norādes, kā, piemēram “labāka biopieejamība”. Turklāt regulas neesot piemērotas mērķa sasniegšanai, jo EPNI un Komisija neesot paredzējušas saptamtu, pārskatāmu un vienotu nostāju zinātnisko standartu noteikšanai.

Pie tam prasītāji norāda uz vienoto nevienlīdzīgo attieksmi pret dažādām vielām un pārtikas ražošanas uzņēmumiem. Aizliegumi neesot vajadzīgi, jo saskaņā ar Direktīvu 2003/13/EK⁽³⁾ un Regulu (ES) Nr. 1169/2011⁽⁴⁾ visās Eiropas dalībvalstīs jau esot aizliegta maldinošas informācijas par pārtikas produktiem izplatīšana.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 20. decembra Regula (EK) Nr. 1924/2006 par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem (OV L 404, 9. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas 2012. gada 16. maija Regula (ES) Nr. 432/2012, ar ko izveido sarakstu ar atļautajām veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem, kuras neattiecas uz slimības riska samazināšanu un uz bērnu attīstību un veselību (OV L 136, 1. lpp.).

⁽³⁾ Komisijas 2003. gada 10. februāra Direktīva 2003/13/EK, ar ko groza Direktīvu 96/5/EK par apstrādātu graudaugu pārtiku un bērnu pārtiku zīdaiņiem un maziem bērniem (OV L 41, 33. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2011. gada 25. oktobra Regula (ES) Nr. 1169/2011 par pārtikas produktu informācijas sniegšanu patērētājiem un par grozījumiem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulās (EK) Nr. 1924/2006 un (EK) Nr. 1925/2006, un par Komisijas Direktīvas 87/250/EEK, Padomes Direktīvas 90/496/EEK, Komisijas Direktīvas 1999/10/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2000/13/EK, Komisijas Direktīvu 2002/67/EK un 2008/5/EK un Komisijas Regulas (EK) Nr. 608/2004 atcelšanu (OV L 304, 18. lpp.).

Prasība, kas celta 2012. gada 2. augustā — *Evonik Degussa/Komisija*

(Lieta T-341/12)

(2012/C 311/12)

Tiesvedības valoda — vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Evonik Degussa GmbH* (Essen, Vācija) (pārstāvji — *Rechtsanwälte C. Steinle, M. Holm-Hadulla* un *C. von Köckritz*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasītājas prasījumi:

— saskaņā ar LESD 263. panta 4. daļu atcelt Komisijas 2012. gada 24. maija Lēmumu C(2012) 3534, galīgā redakcija, ar ko ir noraidīts *Evonik Degussa* pieteikums par konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz informāciju, kas ietverta lēmumā lietā COMP/38.620 — Ūdeņraža peroksīds un perborāts,

— saskaņā ar Vispārējās Tiesas Reglamenta 87. panta 2. punktu piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāja izvirza piecus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpts lēmuma par uzklausišanas amatpersonas darba uzdevumiem ⁽¹⁾ 8. pants un prasītājas tiesības uz labu pārvaldību un tikt uzklausi tai.

Attiecībā uz šo pamatu prasītāja apgalvo, ka uzklausišanas amatpersona neesot pārbaudījusi viņas galvenos iebildumus pret publiskošanu. Līdz ar to tā neesot ņēmusi vērā savu pilnvaru un pienākumu apjomu un pārkāpusi lēmuma par darba uzdevumiem 8. pantu. Ne uzklausišanas amatpersona, ne kāda cita Komisijas struktūra neesot pārbaudījusi un ņēmusi vērā prasītājas izteiktos galvenos iebildumus pret plānoto izpaušanu, tāpēc prasītāja uzskata, ka Komisija neesot rīkojusies, lai izmeklētu visus attiecīgos konkrētās lietas apstākļus. Līdz ar to Komisija ir pārkāpusi labas pārvaldības un efektīvas uzklausišanas principu (Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 41. panta 1. punkts).

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērots pienākums norādīt pamatojumu.

Attiecībā uz šo pamatu tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā neesot pamatojuma attiecībā uz prasītājas izteiktajiem iebildumiem pret lēmuma plašākās redakcijas publiskošanu. Tas pats attiecas uz Komisijas sniegtajiem motīviem un sabiedrības interesi par plašākas redakcijas publiskošanu piecus gadus pēc sākotnējās nekonfidencialās redakcijas publicēšanas.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka LESD 339. panta un ECTK 8. panta pārkāpuma dēļ, kā arī tāpēc, ka nav ņemta vērā publicējamās informācijas konfidencialitāte, ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā un vērtējumā.

— Saskaņā ar šo prasības pamatu prasītāja apgalvo, ka teksta daļas, kuras Komisija plāno publicēt lēmuma plašākajā nekonfidencialajā redakcijā, aizsargājot profesionālais noslēpums, un tās daļēji ietver arī komercnoslēpumus. Ar šīs informācijas publicēšanu tūmeklī tiekot pārkāptas prasītājas tiesības uz profesionālā noslēpuma glabāšanu.

— Turklāt prasītāja apgalvo, ka plānotā galveno liecinieku sniegtās informācijas publicēšana esot Regulas (EK) Nr. 1049/2001 ⁽²⁾ 4. panta 2. punkta darbības jomā un ka Regulā (EK) Nr. 1/2003 ⁽³⁾ un naudas soda atlaišanas programmā ⁽⁴⁾ esot ietverti īpaši noteikumi par piekļuvi šādai informācijai, kuru ir snieguši galvenie liecinieki. Tāpēc prasītāja uzskata, ka atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas judikatūrai (Tiesas 2010. gada 29. jūnija spriedums lietā C-139/07 P Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau*, Krājums, I-5885. lpp., un 2012. gada 28. jūnija spriedums lietā C-404/10 P Komisija/*Éditions Odile Jacob*,

Krājumā vēl nav publicēts) pastāvēt varbūtība, ka publicējot šo informāciju, esot aizskartas prasītājas komerciālās intereses, kā arī Komisijas izmeklēšanas darbības mērķis. Turklāt īpašas sabiedrības intereses attiecībā uz šīs informācijas publicēšanu esot jāpierāda atsevišķi. Atbildētājas skatījumā uzklausišanas amatpersona to neesot veikusi, tāpēc tā esot pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka ir pārkāpta prasītājas tiesiskā paļāvība un tiesiskās noteiktības princips.

Attiecībā uz šo pamatu prasītāja apgalvo, ka Komisija, noraidot pieteikumu par konfidencialu informācijas apstrādi un pieņemot lēmumu par lēmuma apstrīdētās redakcijas publicēšanu, esot pārkāpusi tiesiskās paļāvības principu. Prasītāja kopš tās galveno liecinieku pieteikumu iesniegšanas esot paļāvusies un nodotās informācijas konfidencialitāti. Savu paļāvību tā pamato ar pieteikumu iecietības režīma piemērošanā un Komisijas pastāvīgo praksi un uzskata, ka šī paļāvība esot neaizsargāta. Turklāt tiesiskās paļāvības principa pārkāpums esot radies no tā, ka Komisija jau 2007. gadā bija publicējusi lēmuma galīgu nekonfidencialu redakciju un piekritusi prasītājas vēlmēm attiecībā uz informācijas neatklāšanu. Prasītāja apgalvo, ka šā lēmuma vēlākai grozīšanai neesot tiesiska un materiāla pamatojuma.

5. Ar piekto pamatu tiek apgalvots, ka nav ievērota prasība ierobežot datu izmantošanas mērķi.

Attiecībā uz šo prasības pamatu prasītāja apgalvo, ka, izmantojot galveno liecinieku sniegto informāciju par sabiedrības informēšanu, neesot ievērota Regulas Nr. 1/2003 28. panta 1. punktā un Komisijas paziņojumā par piekļuvi lietas materiāliem ⁽⁵⁾ paredzētā prasība ierobežot datu izmantošanas mērķi. It īpaši tas ir tad, ja šī izmantošana ir notikusi vairāk nekā sešus gadus pēc administratīvās procedūras pabeigšanas.

⁽¹⁾ Eiropas Komisijas priekšsēdētāja 2011. gada 13. oktobra Lēmums 2011/695/ES par uzklausišanas amatpersonas amatu un darba uzdevumiem noteiktu konkurences lietu izskatīšanā (OV L 275, 29. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.).

⁽³⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti (LESD) (101.) un (102.) pantā (OV L 1, 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Komisijas paziņojums par atbrīvojumu no sodanaudas un soda-naudas samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.).

⁽⁵⁾ Komisijas paziņojums par noteikumiem attiecībā uz piekļuvi Komisijas lietas materiāliem, ievērojot EK Līguma 81. un 82. pantu, EEZ līguma 53., 54. un 57. pantu un Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 (OV 2005, C 325, 7. lpp.).